

L'AUTONOMISTA

DIARI FEDERALISTA REPUBLICÀ I D'AVISOS I NOTÍCIES - ES PUBLICA A LA TARDA

GIRONA, DILLUNS 2 DE MARÇ DEL 1936

NUMERO 9.806

FRANQUIG CONVERTAT

El retorn triomfal del Govern de Catalunya

UNA MULTITUD ENTUSIASTA SALUDA EL PRESIDENT COMPANYYS I ELS CONSELLERS DE LA GENERALITAT. — FORMIDABLE MANIFESTACIO CIVICA

Barcelona, i amb Barcelona tota Catalunya, puix que hi era representada materialment i espiritualment, ha fet una rebuda emocionant al Govern popular que la llei d'amnistia ha retornat al seu lloc de responsabilitat i comandament, després de l'esplendorosa victòria política del dia 18 de febrer. Aquesta rebuda pot dir-se que és sense precedents en la història de la nostra democràcia, fan pujar en desbordaments i manifestacions apoteísmiques.
Reivindicat el gest històric que salva la democràcia hispànica, reprès el rítmic polític i orgànic del nostre poble després del col·lapse d'aquells anys, Catalunya torna a emprendre la ruta que assenyalà aquell cabdell de multituds, aquell exponent de la serenitat i potència nacional que denominà Francesc Macià.
"Tornarem a reprendre la nostra marxa després d'hores doloroses i agraues..." — ha dit el President de Catalunya senyor Lluís Companys—. "Portem l'ànima plètòrica de sentiments no res de venjances; sí, però, un nou esperit de justícia i de reparació. Recollim les lliçons de l'experiència, tornarem a lluitar i tornarem a guanyar..."
Aquest esperit de generositat i de justícia — que sempre és generosa quan és justa — i aquest admirable esperit de continuïtat i de triomf, que és la més gran qualitat del nostre poble, és el que es manifestà ahir esplendorosament, tant esplendorosament que és impossible descriure'n els termes, als carrers i a les places, a tot Catalunya, i que representa la més ferma i segura garantia de l'avenir.

de Catalunya amb un títol que és més vostre que mai. El títol de President de la Generalitat.

El compliment d'una fórmula legal, plena de gasiveria i de rezel, ha tingut una cosa bona, ens ha procurat als diputats d'aquest Parlament el goig de ratificar públicament, solemnement, entusiàsticament, la confiança que us atorgarem el 31 de desembre de l'any 1933.

Així no hi haurà cap dubte: heu tingut la nostra confiança abans del captiveri, l'heu tingut en el captiveri i no us manca pas ara que torneu a ésser un home lliure.

En aquests setze mesos darrers, honorables President de Catalunya, heu passat per una gama ben completa de proves i d'emocions. Totes i cadascuna han trobat en vós una resposta adequada, una rèplica amarada de coratge viril i de serena dignitat.

Sempre, fins en els minuts més greus i més perillosos, heu volgut respondre sense habilitat ni subterfugi dels vostres actes en defensa de Catalunya i de la República. La vostra figura s'ha engrandit i s'ha enfortit en l'adversitat.

De manera, que en lloc de felicitar-vos a vós per la vostra reinstauració en la suprema magistratura catalana, som nosaltres, els vostres electors, els que ens sentim orgullosos de tenir-vos per President i de veure-us altre cop regint els destins de la Patria des d'aquell Palau que habiten les ombres glorioses de Pau Claris i de Francesc Macià.

Senyors: Visca el President de la Generalitat! Visca la República! Visca Catalunya!

Tots els visques són contestats frènicament pels assistents.

DISCURS DEL PRESIDENT COMPANYYS

"Senyor President del Parlament de Catalunya: És en aquestes hores, ací, en el Parlament de Catalunya, on l'esclat del nostre sentiment és més

profund. Acabem de travessar terres de Castella i terres de Catalunya revent proves entusiastes del fervor de la multitud. Hem entrat a Barcelona entremig d'aclamacions triomfals i ara ens trobem en el Parlament, on ens acabem de dir aquestes paraules que ens han arribat a l'ànima. És, per tant, el poble, junt amb el Parlament, veritable representació del poble. Jo en recullo d'elles el que hi ha d'adhésió a tots els perseguits i a tots els exiliats pels fets del 6 d'octubre, que representaren un pensament polític que avui retorna triomfant: jo recullo d'elles, senyor President, la força necessària perquè, posseït de l'autoritat que el poble em dona amb aquestes aclamacions, i de l'autoritat i legalitat que el Parlament m'ofrena amb

les seves paraules, pugui realitzar en el futur el que és el meu pensament per la llibertat, per la justícia i per Catalunya.

Senyors: És un esforç per a mi dirigir avui la paraula. Faig un esforç molt violent. Vulgareu acceptar tots la gratitud dels meus consellers i la meua, i posem-nos tots serenament a treballar per la grandesa de la pàtria."

Una ovació unànime cloguà el discurs de l'honorable President de la Generalitat, que acabà el seu parlament comprès per l'emoció.

El senyor Casanoves cridà: Visca Catalunya! Visca la República! Visca el President Companys!, que foren repetits amb gran fervor.

EL MUNDO DE LAS LETRAS Y EL ARTE

El nuevo sincretismo cultural

Sucedie a quien ocupa parte de su actividad —aquella más entusiasta y desinteresada— en registrar las manifestaciones de la vida en orden a espiritualidad y cultura — las cuales contrastan con otras, jay!, de índole opuesta, patentes en los años que vivimos—, que al tornar, tras algún tiempo, al estudio de iniciativas mercedoras de su encomio precedente, encuentra que el feliz desarrollo de las mismas rebasa los límites previstos.

Tal nos acontece con una de esas aportaciones a la cultura de la raza, acerca de la que escribimos en 1932: la "Biblioteca Hispánica", debida a la Casa Sopena, que con ella está realizando el mayor esfuerzo por crear un instrumento destinado a elevar el coeficiente del gaber popular. Actualmente constituye ya una summa que si por el conjunto de sus características y dado su contenido substancial, encarna originalidad y acierto, habida cuantidad plan amplificador que a su publicación preside alcanzará transcendencia y eficacia inigualables.

Hubimos de aludir, en la ocasión citada, a cuanto supone la siembra de ilustración que emprenden las esferas dirigidas, valiéndose de la difusión del libro, lo mismo en la ciudad que en el medio rural, mediante la biblioteca pública, y afirmamos que anticipo y complemento de ello es infiltrar en la masa la afición al libro mediante lo escogido de éste, tanto

en la selección de materias y la manera de ser tratadas, cuanto en la atrayente parte material y baratura del volumen, al modo como los seis títulos de la colección nombrada proclamaban, por lo cual merece mayor atención, si cabe, este problema básico, ya que a él se subordina el éxito del otro.

A las obras que entonces comentamos: "Geografía Pintoresca", "Historia de España", "Historia Natural Popular", "Don Quijote de la Mancha", "Geografía Universal" y "Agricultura y Ganadería", súmanse hoy en la "Biblioteca Hispánica", ocho más incluidas las dos iniciales de la gran "Historia del Mundo en la Edad Moderna", de la famosa Universidad de Cambridge, Historia que comprende quince volúmenes. Aquí nos referimos concretamente a las otras seis.

El excelente sincretismo cultural, o sea la unidad y ponderación reflejada en cada jalon de la Biblioteca constituido por todo título con que la misma acrece, adquiere brillante manifestación en esas producciones que condensan, unas, el espíritu inmortale de lejanos tiempos, y otras el resultado del moderno adelanto inquisitivo humano. No nos parece hiperbólico conceptualizarlas como integrantes de la mejor colección de libros prácticos para el estudioso, propicia para despertar el afán a la autodidáctica, peculiar —y necesario— en esta época, al responder al dictado sabio de enseñar lo más en

las menos páginas posibles, resultando así la verdadera Universidad de que habló Carlyle.

La homogeneidad de su factura, que si en la parte externa ofrece encuadernación sólida y artística en tela, con delicadas planchas áureas y policroma estampación alusiva, en la interna (de 700 a 1.000 páginas) caracteriza por excelente papel e impresión, gran riqueza gráfica, en negro y en colores, y demás, adúnanse al rigor como está tratada la materia respectiva. En los libros de cultura fundamental, el método seguido y la eficiencia didáctica realizan de consuno su interés y mérito intrínseco, y, paralelamente, en los constitutivos de joyas del pensamiento y de las Letras, la fidelidad de los textos y el debido complemento gráfico — nítidos grabados y deslumbrantes láminas — ponen de manifiesto cumplidamente su sentido y perdurable valor estético y humano.

He aquí la reseña, muy concisa, de esas obras, cada una de las cuales requeriría extenso comentario: "Física General Aplicada", por don Francisco Síntes Olives, profesor de la Escuela Industrial y de la Universidad de Barcelona, exposición completa de los fundamentos y progresos de esta ciencia hasta el momento presente, hecha en forma instructiva, útil y agradable. "Las mil y una noches", bella edición del célebre libro, uno de los más famosos de la literatura universal, que creése constituye, en substancia y forma, la traducción árabe del persa "Hazar Alfásnah" (Mil cuentos), entroncándose el origen de sus narraciones en diversas latitudes. "Historia de la Civilización", bosquejos de Historia del Mundo basada en la obra inglesa "Outlines of the History", por el publicista A. Herrero Miguel, quien ha hecho un trabajo meritísimo y fidedigno, animado y atrayente. "Novelas Ejemplares", reunión de trece de las famosas narraciones breves del Príncipe de los Ingenios, verdaderas joyas literarias no conocidas en la proporción debida. "Química General Aplicada", otro estudio magistral, de rigor y a la vez, sugestión, que recoge los avances asombrosos de esta disciplina, firmado por don Luis Postigo, y "Astronomía", modernísimo manual, el más completo y claro existente en español, que refleja la autoridad y el don didáctico de quien lo ha escrito, el sabio de reputación mundial don José Comas y Solá, Director del Observatorio Fabra y Presidente de la Sociedad Astronómica de España y América.
Armando SAAVEDRA

Una poesia de Pere de Palol

Plan de publicar, com a homenatge a la memòria del poeta gironí Pere de Palol (1857-1936), aquesta vintena poesia inspirada en el setze

de Girona per Felip l'Ardit de França, que fou premiada en el certamen de la benemèrita Associació Literària de l'any 1899:

GIRONA PER ARAGO

I
Ab los murs que té Girona
comandant en Ramon Folch,
la poden venir pel seti
tots los francesos del món.

De ciutats com és aquesta
no se'n troben pas per tot,
d'homes com los de Cardona
no n'hi ha cap més enlloc.

Atrevit, Felip, te diuen,
ho has estat ab mala sort,
al ésbri l'coll de Massanes
ja'ta tancarà un altre coll.

No hi fa res que'l de Mallorca
giri cara al d'Aragó,
ni l'OLLER de Barcelona,
ni tots los nobles traidors.

Que al rei en Pere l'hi sobra
gent honrada i braços forts,
i a tu, Felip, sols te falta
que ensopeguis ab en Folch.

Que viva Déu! no'l coneixes
però, és capaç, si ell ho vol,
d'aixecar dobles muralles
ab les testes dels feïllons.

—Les tropes del rei de França
han ocupat molts de llocs,
i és això pel pla que porto
per nosaltres ventatjós.

Tingueu segura la plaça,
la crenada no'm fa por,
que de gent i de queviures
no caldrà tenir-ne a doll.

Lo d'Empúries fa sa feina
ab sobradament d'esforç;
per la mar tinc gent que corre
com en Marquet l'n Mallol.

Sols me resta, per Girona,
tenir còrtesa de vós.
—Quan la pàtria me demana
mai pregunto lo que vol,

Puix la terra quan bateja
los fills que a la pàtria don
no'ls hi daría'l baptisme
si tinguessin que ser borts.

—Ja sabia que en lo regne
sou vós lo soldat millor.
—Potser fins m'ho pensaria
si'l rei en Pere no ho fos.

—Doncs, no cal perdre jornades.
—Abans que s'aixequi'l sol,
—Girona és la decisiva
—Doncs, ja és lliure l'Aragó.

—Així parlava'l rei Pere
conversant ab Ramon Folch
que era fácil avenir-se
siguent dos de tan gran cor.

Lo rei cap a Barcelona
lo crida un quefer millor,
i a esperar l'alba que apunta
se'n va'l vescomte Ramon.

II
Les tropes del rei de França
baixades de l'Empordà
esperen que'l jorn claregi
pels entorns de la ciutat.

Ferçant piques i ballestes
han passat la nit en blanc,
si els francesos van fer vetlla
tambén feren a ciutat.

Murs i torres es referen,
es barraren los portals
i de muralles enfora
ni una pedra hi va quedar.

De matí de matinada
sonà'l clari dintre'l camp,
los ballesters de Girona
ja són tots al muraldal.

Com remat de llops famèlics
los francesos s'hi han tirat,
per empenta més o menos,
les muralles no cauran.

A la primera investida
ja se va poguer provar
quina llança fou més ferma,
qui encertava més al blanc.

Quan un arc es disparava
no era pas malaguanyat,
quan se brandava una massa
ja era un cap fet ensetall.

L'aguerrit Folch de Cardona
era més lleuger que'l llamp,
entre la pluja de ferro
se'l veia per tots costats,

Les sortides de la plaça
no les feia mai en va,
que'ls ballesters que'l seguien
eren certers i triats.

Si els francesos escalaven
al cim no se'ls veia mai,
que davallaven al fossó
mig malmesos i nafrats.

Lo crit de guerra sortia
del cercol del muraldal,
com los bruels de la llopada
que'l carnatge hagués flairat.

Gemecs de dol del que queia
tantost se'n sentia cap,
lo dringar de tanta llança
afogaven tots els planys.

A durar un altre dia
la febre d'aquests combats,
de la gent de la creuada
no n'haguera quedat cap.

Los hospitals de la plaça
pels ferits no són bastants,
los fossos de tants cadàvers
se poden passà a peu pla.

De tanta carn masegada
los aires s'han infectat;

acabà de fer'l ferro
quan la pesta començà,

Que si fou o no fou càstic
prou es vegé amb les senyals,
que dels soldats de'n Cardona
no se'n veia caure cap.

III

Treva i parlament demanen
i parlament se'ls hi dona.
—Mentrestant, diu en Cardona,
de'n Pere vindrà reforç;

Si no'n ve, caigui qui caigui,
no havem de témer la mort;
millor tomba per nosaltres
no'n's la donaran enlloc.

I al portal en Folch espera
ab sos capitans millors:
missatger del rei de França
ja s'hi acostarà ocmet Folch.

—Vostra fermesa m'assusta
i fins m'estranya, Ramon,
puix sabeu que nostres armes
s'obren les portes pertot.

—A fe, Foix, que aquí Girona
tant com visca'n Ramon Folch,
no posaran los francesos
la petjada en un sol roc.

—De valent tenu la fama,
mes los vostres soldats, no.
—A fe que m'he cregut sempre
ser lo més covard de tots.

—Mes, anem a nostra tasca
i entrem ferms a la qüestió:
si lliureu la plaça, os juro
que no us han de faltar honors.

—Traïdories com aquesta
no's fan al rei d'Aragó,
i de feïllons i de barres
lo's de'n Cardona no'n són.

—La prendrem a costa vostra,
llavors no hi haurà perdó.
—Podeu així estalviar-vos
de donar-me distincions.

—La causa nostra és del Papa
i al Papa sereu traidor.

—De Déu és la que defenso
i ni'l rei ni Déu ho vol.

Enutjat lo de Cardona
no escolta ja més raons,
i altra volta als seus atja
al cim dels murs coratjós.

Mes, ordres del rei l'hi han dades
que hi van la sort d'Aragó,
i a complir-les no té espera
lo vescomte Ramon Folch.

—Veniu, Foix, les portes s'obren,
mes, ab una condició,
que la gent que jo comando
surti armada i ab honors.

—Paraula noble és donada
i qui hi falti n'és feïlló.
—Doncs, digueu al rei de França
que's prepara'n Ramon Folch.

Mentre les tropes franceses
reben les noves d'en Foix,
als soldats de dins la plaça
parla així'l vescomte Folch:

—Ojats, fills de la victòria,
la glòria és per Aragó;
tenim que deixar Girona
perquè així lo rei ho vo'

Sortirem de les muralles
ab armaments i ab honors,
desplegades les banderes
com ensenyas de triomf

Girona queda als francesos,
si a Déu plau fins al retorn,
que'l rei en Pere's espera
per acabar d'un sol cop.

—Anem tots a la victòria—
crida tothom coratjós,
i sortiren de la plaça
fent tremolar los penons.

—i Fins a reveure, francesos,
diu, passant, en Ramon Folch:
a Panissars us espera
Girona per Aragó!

PERE DE PALOL I POCH

ESPORTIVES

Amunt, Girona!

Heus aci el comentari que Emili Sagi-Barba — el gran Sagi del futbol — dedicava al partit que el Girona jugà — i guanyà — ahir: "El Girona reb la visita d'un seriós aspirant a classificar-se per a la suspirada i desitjada ascensió a la Primera Divisió.
El Xereç ha demostrat que és allgü, i els gironins han de posar demà tot allò que saben — que no és pœ — en la plasetra per a sortir guanyadors. Es qüestió —atenció, Castillo i altres amics — que tots els equips quan juguin a Vista Alegre siguin "passats per la pedra". I després, quan aneu a fora, si hi poseu allò que ja sabeu amb el vostre joc — l'experiència que alguns teniu, podeu molt bé tenir l'honor de figurar la temporada que ve en la primera divisió de Lliga.
No us volem dir allò de "A por ellos", perquè porta malastrugança (si no pregunteu-ho a Gil Robles i altres companys màrtirs). Amunt Girona! Feu honor al nom de la vostra ciutat immortal."

CAMPIONAT NACIONAL DE LLI-GA

PRIMERA DIVISIO

Espanyol-At. de Bilbao, 2 - 0
Sevilla-Barcelona, 2 - 1
València-Madrid, 1 - 2
Oviedo-Racing, 4 - 2
Hércules-Betis, 3 - 0
At. de Madrid-Ossassuna, 2 - 0

SEGONA DIVISIO

RONDA FINAL

Girona-Xereç, 2 - 1
Múrcia-Saragossa, 1 - 1
Arenas-Celta, 5 - 1

El Girona guanyà difícilment al Xereç per 2 a 1.

Ahir novament varem tenir que patir durant 9 minuts i quan l'àrbitre Sr. Soliva va xiular el final, varem despirar fondament.

Quina impressió de conjunt donà ahir el nostre equip!

Des de feia omlls dies no havíem vist en alguns elements un decaïment físic tan notable.

No volem citar noms perquè be prou que se'n donà compte el públic i ells mateixos a hores d'ara deuen estar avergonyits de la seva conducta.

I diem això perquè si fos una tarda desgraciada es podria dispensar.

Però és que ja és del domini públic que alguns jugadors gironins porten mala vida; que perden moltes nits; i que fan excessos de totes menes.

Això s'ha d'acabar sigui com sigui; hi ha un reglament que castiga aquesta classe d'abusos i el Girona o sigui la seva Junta té l'obligació de vetllar pels interessos del club i si ha de castigar els que manquen a les seves obligacions de jugador professional ho ha de fer, i si per benefici de l'equip s'ha de precindir d'algun element també ho ha de fer.

El que no es pot suportar més és que pagant com es pagan als jugadors, aquests es prenguin el futbol com un divertimento.

Demanem a la Junta Directiva que hi posi remei immediatament ara que encar hi és a temps ja que si no ho fa ara, ja serà tard.

I acabada la nostra advertència sincera en benefici del Girona F. C. que tant estíem, passarem a fer un comentari global de l'partit que poca cosa donà de sí.

El públic tot i guanyar el partit sortí decepcionat del camp i a la sortida semblava veritablement com si es vingués d'un enterro.

Y sabeu per què era? Doncs era degut a l'escàs rendiment donat per l'equip; es veié esgotat i impotent per aguantar l'embranchada del Xereç, quals elements tots ells forts, imposaren un fort tren que el Girona no pogué aguantar.

El Girona estigué desgraciad, però tot i aixís un empat hauria estat un resultat equitatiu donada la manera de jugar els dos equips d'ahir.

S'ino reaccionen els elements gironins el panorama es presenta malament.

Tots jugaren desballestats, i els canvis efectuats en l'equip no donaren més rendiment, ans el contrari més bé serviren per desvallestar el conjunt i moral que ja tenia l'equip. Al fer un anàlisi de conjunt per ratlles comentarem degudament el resultat nul d'algun canvi efectuat.

El Xereç es mostrà un equip força perillós, amb algunes individualitats bones com per exemple l'extrem esquerra, el mig centre i l'interior dret. En el seu camp ha d'ésser difícil de guanyar-lo, ja que a fora per l'actuació d'ahir es mostrà perillós.

No efectuà cap exhibició de bon futbol ni molt menys i creiem sincerament que si l'equip gironí hagués estat a l'altura dels darrers partits tampoc haurien ni aconseguit embotellar-nos com ho feren després del segon gol aconseguit pel Girona, durant 20 minuts.

Fou en aquells 20 minuts que durà l'embotellament del Girona, quan aquest equip donà una nota gran de cansament i de desencert.

El Xereç no marcà degut a que Francàs tingué unes intervencions encertadíssimes tot i que li marcaren el gol d'una manera inconcebible.

De totes maneres podem deixar ben sentat que el Girona en el partit d'ahir donà una impressió pobríssima de conjunt i alguns elements donaren una impressió de desgast físic notable.

I també volem deixar ben sentat que el Xereç tot i demostrar molta corrupència, donaren l'impressió pobre de conjunt, però destacaren les seves individualitats. Ho molt ens tindrien d'equivoocar ho el Xereç no és l'indicat a ingressar a 1ª Divisió de Lliga per la seva actuació d'ahir.

Actuació per ratlles.
Francàs, Farró, Caritg.
Francàs, tot i que t'éen contra el primer gol que li marcaren d'una manera inconcebible després s'aferrà i jugà bé. El que no té perdó, ja que en

lloc de sortir de puny tenia temps de blocar única manera que evitava el remat a poca distància.

El mateix podríem dir de Farró que començà fluix i després s'anà aferrant no arribant però a igualar tan sols les seves darreres actuacions. Tal vegada desconfiança amb el seu company? No sabem el motiu, però no fou el Farró dels darrers partits. Caritg actuà bé i aquest és el millor elogi, però sense mala intenció, ans al contrari, preferim a Torredelot, per aquests partits, degut a la seva veterania i experiència. Ja diem que Caritg actuà bé i que és un digne substitut dels titulars del primer equip.

Tries, Castillo, Madern.

Aquesta ratlla fou ahir molt fluixa i es veieren desbordats amb molta facilitat. Castillo principalment no actuà com ens tenia acostumats i sols per això el Xereç jugà més a plaer i pogué donar molta feina. Te a favor seu que es cansà de donar pilotes a la davantera que no aprofitaven.

Bestit, Trujillo, Burillo, Ramon i Lluc.

D'aquesta ratlla els únics que es salvaren del desastre foren Bestit i Ramon; els demés nuls per complet, quan permutaren el lloc Trujillo i Bestit la davantera fou més efectiva.

Sincerament creiem que amb els canvis operats en aquesta ratlla hi varem perdre.

Lluc d'extrem esquerra fou casi nul i es desenvolupà molt malament. Casi no centrà i quan ho féu, tingué que donar moltes voltes i al final centrar amb la dreta. Francament no és aquest el seu lloc i amb el canvi si perdé tot i que Bestit d'extrem rendí; te però l'inconvenient que no esprinta; de totes maneres d'interior jugà molt bé i donà infinitat de pilotes a Burillo i Trujillo que aquests perderen d'una manera inconcebible.

Burillo i Trujillo foren els dos elements que més sensació de desgast físic donaren en l'encontre d'ahir i segurament fou degut a la seva irregular actuació que l'equip jugués malament i se'n ressentís el seu conjunt. Burillo principalment es cansà de treure's la bimba del davant donant la sensació que no volia maldecaps. I és llàstima, ja que havia jugat uns partits bé i creiem sincerament que encara arribaria a rehabilitar-se i tornar a ésser aquell Burillo que tots coneixem o més ben dit que coneixíem.

El partit.

Ataca el Girona i sembla que anem a presenciar un bon partit, però el Xereç amb una ugada incompresible marca el primer gol per mediació del seu interior Romero si mal no recordem.

El Girona contraataca i domina al Xereç per uns minuts i Trujillo passa a Bestit, i aquest centra i Ramon obté d'una capcinada l'empat.

I s'acabà la primera part empatat a 1 i tanto.

Començada la segona el Girona sembla que vol rehabilitarse i decidir la partida, però el Xereç es defensa amb molt de braó i degut al desencert de l'adavantera i principalment de Burillo no es logra marcar.

Però és Ramon que te que marcar el segon gol d'una passa avançat que és el gol de la victòria.

Després el Xereç ha dominat i l'equip gironí s'ha vist amb molts apuros

per aconseguir aguantar el resultat de 2 a 1.

Comentari final.
Creiem sincerament que l'equip tal com estava fins ara donarà millor rendiment si es subsanan les deficiències anotades.

Ele equips foren així:
Girona. Francàs, Farró, Caritg, Tries, Castillo, Madern, Bestit, (després Trujillo) Trujillo, (després Bestit) Burio, Ramon i Lluc.

Xereç. Duque, Gimenez, Surribas, Ruibol, Màlaga, Pablín, Benitez, Ablanya, Tabilo, Romero i Gabella.

L'arbitratge de Soliva amb algunes deficiències, però força acceptable.

Xavi

Aquest número ha estat visat per la censura

NOTÍCIES

Una aclaració a nuestra croniquilla del viernes. Deciamos que los árboles de la Avenida de Jaime I, — anteriores a los que ahora están plantando — habían muerto por falta de cuidado, seguramente.

Hoy, perfectamente informados, debemos decir que murieron porque no podían vivir de ninguna manera. Les faltaba su propio medio de vida.

Alguien — siempre ese alguien que se entromete en las cuestiones — aconsejó se plantasen castaños. Y, prescindiendo de toda consulta técnica, se plantaron castaños.

Esta especie de árbol necesita terrenos frescos y sombrios. Precisamente todo lo contrario a lo que es la Avenida de Jaime I. Y, los arbolitos murieron, sin poderlos salvar los abundantes y frecuentes riegos. Se les cuidó con la máxima atención, pero su vida no podía arraigar en aquella tierra nada propicia a sus necesidades.

Ahora se han plantado acacias — de bellas y románticas floraciones primaverales — perfectamente adaptables a las condiciones de la Avenida de Jaime I.

El viernes deciamos que hay que plantar árboles en las ciudades. Hoy añadimos que es necesario saberlos plantar.

Ahir al matí sortiren cap a Barcelona, els uns amb tren i els altres en automòbil, un gran nombre de milers de republicans de Girona i de les nostres comarques, per tal d'anar a rebre el senyor Luis Companys, els consellers de la Generalitat i altres amnistiats.

De Girona sortí un tren especial a les set del matí, organitzat pel Centre d'Unió Republicana, en el qual hi anaven més d'un miler de persones, totes elles de la nostra ciutat, sense els altres gironins que marxaren en taxis, automòbils particulars i autocars. De Figueres, Olot, Sant Feliu de Guixols i d'altres ciutats d'aquestes comarques sortiren caravanes d'autocars, també amb l'objecte d'assistir al grandiósi homenatge que Catalu-

nya va retre ahir d'una manera apoteòsica i unànim al President i consellers de la Generalitat.

A dos quarts de vuit passà per la nostra ciutat una caravana automòbilística de més de cent cotxes, procedent de l'Empordà.

Durant tot el transcurs de la tramsmissió de l'arribada dels illunists amnistiats, s'estacionà davant edificis i especialment al Centre d'Unió Republicana, una gran gentada que seguí amb tota atenció el desenvolupament de l'acte.

En sortir al balcó de la Generalitat el senyor Companys i adreçar la paraula al poble, tots els que estaven escoltant ovacionaren amb gran entusiasme i a molts els brollaren les llàgrimes causades per l'emoció.

A molts balcons de la nostra ciutat ahir aparegueren engalanats amb damossos i banderes catalanes i republicanes, com a senyal de festa per l'arribada a Catalunya del nostre President i consellers de la Generalitat.

Durant el present mes i el que ve, en diferents comarques de la nostra terra, s'ha de procedir a la plantació de patates. S'ha de tenir molt en compte que abans que el primer brot surti a la superfície, necessita un grau d'humitat més important que el convenient a la plantació de les llavors de les altres plantes. En els anys que les pluges són molt importants, poc cal preocupar-se d'aquest afer, per; en aquells és necessari posar molt mirament a la manera de procedir.

MERCAT SETMANAL

Preus que regiren en el mercat celebrat el passat dissabte en aquesta ciutat:

Blat, quinta mètric, 47 i 45 pesetas; farina de blat, 62 i 58; civada, 38'50; ordi, 39 i 38'50; garrofa, 19; uxerda, 20 i 18; moresc, 42 i 40 mill, 44 i 43; panís, 50 i 48; mongetes, 80 i 58; faves, 50 i 44; cigrons, 62; arròs, 65 i 62; avellanès, 120 i 110 fesols, 100 i 70; patates, 27 i 25; pató, 10 i 9; carbó vegetal, 23 i 24; carbó mineral, 20 i 16; llana blanca, 10; llana negra, 190; sucre de terròs, 21 i 210; bacallà, 216 i 180; vi, bestid, 70 i 50; aguardent, 325 i 331; cohol, 310 i 300; oli d'oliva, 220 i 200; formatges, el quillo, 7 i 6; id, manegues, 3'50 i 3; sucre, 1'80 i 1'70; ou dotzena, 2'20 i 2'10; plàtans, 1'80 i 1'20; coliflor, 4 i 3; cavalls, 1'80 i 400; cap; mules, 250 i 150; ases, 400; bous, 600 i 300; vedelles, 100 i 25; cabres, 25'20; pores, 250 i 200; ocells, el parell, 11 i 7; gallines, 12 i 15; llimones, els cent, 12; carxofa, 12; taronges, 6 i 4; mandarines, 4 i 12; patates, els 100 quil. 30 i 25; sebes, 14 i 10; pomes primera, 8 i 6; poma segona, 4 i 2'50; peres, 12 i 10.

EL MARIT DE MADELEINE CAMERON ROLL A PALAMOS

El dissabte arribà a Palamos, l'abatnatant-se a l'Hotel Tries, el marit de Madeleine Carróil, Lord Astley, començant d'un aristòcrata anglès.

Ha estat amic senyor d'Anglès.
La seva a les autoritat dels obrers dels doctus d'Anglès.
A Anglès puix que un alum serà part de la irat ben dit tres obrers no creu el haver cap
Ens alegem
AUDA
El Tri... d'ahir... d'ahir... d'ahir...
— El dia en aquesta guia conti...
CAIGU... A la Rom camió GE. ha fet caur... nat públic.
ARRIB... Ha retorn... manesut en cessos d'oc... en la pre... Hem ting... mà al nost... premsa sen... fins ara... la condem... ell de guerr... al seu retor... a la capita... de la vacun... No cal di... el que l'am... entre nosal... G... El diumen... da dels aut... Alegre, per... embriagat i... dol, la políc... omí Ribas... negre.
—La guàrd... durant 20... servels.
—Per ocu... re de Sant... más per a... caminants, e... a un ve...
DISPE... Ha estat... Municipal p... senyor Figu... res, la qual... la cama dre... produïda per... El ca ha... cipal per a...
RE... Defuncion... Petra Rahon... here Elips... Nàlxemen... nar i Salvat...
El veí de... Roure, de 3... seu domicili... tificada. Aqu... mateix fet e... Sembla que... tats mental...
Serveis p... durant el m... 88 espany... 30 frances... 15 angles... 10 aleman... — 143 en to...
El dimec... farà el sort... a presenc... Girona.
Per tiket... Muntanya, guerra Naro... Royal.
Violentan... Marina de... Pujol Pagés... emportant-... una barra... rat en unes... No han e... pesaques e...
A Sant Es... coneguts d... la GE. 359... Gunyer Mor... ble. El veh... a la carrete... valets.
NOTA DE... "Hablend... circunstan... de Orden... de Girona, m... iendo ent... orden públ... pectivos tér... cha de hoy... de la Super... desempeño

GENERAL ELECTRIC
amb els seus receptors equipats
TOTALMENT AMB VALVULES METAL-LIQUES
ocupa el LLOC D'HONOR entre totes les marques

VULGUI ESCOLTAR ELS APARELLS

La VÁLVULA METÁLICA
es la creación genial de
GENERAL ELECTRIC
que ha hecho la radio perfecta.

S.I.C.E.
PASEIG DE GRACIA, 29
i en tots els Establiments de Radió

S.I.C.E.
PASEO DE GRACIA, 29
y en todos los Establecimientos de Radió

GENERAL ELECTRIC

DEMANI UNA DEMOSTRACIO SENSE COMPROMIS

DESTREBUIDOR

RADIO UNIVERS - Manuel Pla
Plaça Marquès de Camps, 1. - Telèfon, 392

AJUNTAMENT

Ha retornat de Mallorca, on ha passat varis dies invitat pel diputat senyor Estelric, l'alcalde d'aquesta ciutat senyor Francesc Tomàs, el qual s'ha possessionat novament de l'Alcaldia.

—El dimecres, a les 7 de la tarda, es reunirà el ple municipal.

—L'alcalde d'aquesta ciutat ha tramès el següent telegrama al President de la Generalitat:

"Honorables Sr. Lluís Companys, President de la Generalitat. — Barcelona. — L'alcalde de Girona es complau en enviar-li per segona vegada afectuosa salutació a V. H. i consellers de la Generalitat. — Tomàs."

Teatre Municipal

Per al proper dissabte i diumenge, 7 i 8 del mes en curs, l'empresa del nostre primer coliseu ens anuncia la presentació de la notabilíssima companyia de comèdies del formidable actor Rafael Rivelles. Aquest admirable conjunt teatral donarà tres úniques funcions, posant en escena les obres següents: Dissabte a la nit, estrena de la sensacional comèdia en tres actes, "¿Quién soy yo?", original d'Ignasi Luca de Tena. Diumenge a la tarda, el drama en tres actes i un próleg en vers, "El Gran Galeo-

to", de Josep Echegaray, i a la nit, en funció de comiat, la comèdia en quatre actes, "Felipe Derblay", admirable creació de l'eminent actor Rafael Rivelles i de tota la companyia.

Els triomfs que la companyia Rafael Rivelles acaba d'assolir al Teatre Barcelona, on ha actuat una llarga temporada, ens estalvia tots quants elogis podríem dedicar-li. La companyia es presentarà completa i això ja significa la millor garantia en el seu conjunt artístic.

Consultori de Patologia Digestiva
Dr. F. Font Miralles
Ex-Metge de l'Hospital de la Santa Creu Sant Pau de Barcelona
Malalties de l'Apèndix Digestiu i Nutrició
RAIGS X
Hores de consulta:
Dimarts, dijous, dissabtes de 3 a 6.
CARRER EXIMENIS, 10, 2.ª, 1.ª (Ave Maria)
Telèfon 391

—ES DEMANEN varies mig oficines, aprenentis avançades i aprenentis. Sastreteria Quintana.

COMARCALS

SANT PERE PESCADOR

Ha passat uns dies en aquesta vila, el renomnat artista senyor F. Vidal Palmada, a fi de pintar unes teles sobre assumptes d'aquest típic lloc de l'Alt Empordà i que li foren especialment encarregades, arran de la darrera Exposició que celebrà a les Galeries Llaetanes de Barcelona, i que tants càlids elogis merequé per part de la premsa de la capital de Catalunya.

Es fan gestions per a què, una vegada acabí les seves obres el senyor Vidal Palmada, siguin exposades en el nostre Ajuntament, honor que bé mereix tan admirat artista empordanès.

—Toquen al seu termini les obres de l'edifici escolar que aquesta vila deuria a la labor ministerial del senyor Marcel·lí Domingo, que amb tant d'interès secundà les gestions que, iniciades a Madrid el 1932, el nostre volgut amic senyor Duch i Salvat.

El Corresponsal

—**PER NO poder atendre el negoci** es posa en venda tenda de comestibles, en punt centre. — Rasó, Força número 9, baixos.

—**COFO** flux, venes, gases, hules, termómetros, bidets, xeringues a preus de fabrica. — Ortopèdia Torrelles, Ciutadans, 4.

DEBUIXOS DE "L'AUTONOMISTA"

—Ep, Pere! No has vist la meua goma de mastegar?

—**SENYORA**: Un bon perfum, un tractament de bellesa, a la Parfumeria Torrelles, Ciutadans 4.—Tel. 302.

L'AUTONOMISTA

es troba de venda en les poblacions següents:
Figueres: Llibreria Canet. — Banyoles: Llibreria Claramunt. — Plaça de la República. — Palamós: Llibreria Plaça Villena. — La Bisbal: Llibreria Hugas Cid. — Subscripcions. — Anuncis. — Venda de l'AUTONOMISTA es repartix en aquestes poblacions el mateix dia de la seva publicació.

MOBLES

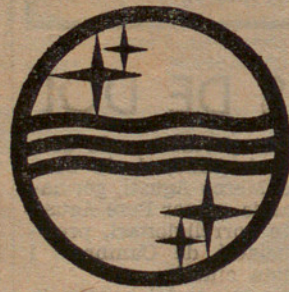
GRAN ASSORTIT EN DORMITORIS I MENJADORS
PREUS MAI VISTOS GRANS REBAIXES
M. ESTEBA Carretera de Barcelona, 1. — GIRONA

CARBONS

La vostra calefacció i cuina us donaran millor rendiment amb carbons de la casa

Julia Pallarés
Abans Bertran i Cia.

LA MÉS ANTIGA DE GIRONA
ANTRACITA NOUS DE GALES, COK etc.
Magatzem: LA RODONA - Tel. 332 — GIRONA
Per encàrrecs: EXIMENIS, 8 porteria (Ave Maria)

Des del dia primer de febrer, tots els compradors d'un receptor PHILIPS el podran tenir GRATIS

Representant Oficial:
"CASA HERPU" . P. GIRBAU
Ronda del Dr. Robert, 39. — Telèfon, 201
GIRONA

INVENTO MARAVILLOSO

MAQUINA DE ESCRIBIR Mercedes Electrica

LA MAS RÁPIDA :: 20 COPIAS A LA VEZ

Mercedes Exprés n. 6 con Tabulador Automático,

y FAVORIT, últimos modelos.

MERCEDES PORTATIL

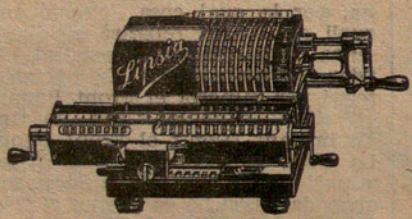

Calculadoras "LIPSIA"

sumadoras y para todas las operaciones.

► Pídenlas a prueba al Representante general para España

OTTO HERZOG, calle Andrés Mellado, 32. — MADRID

R. ORTEGA Y ERIAS

La Casa de Tócame-Roque

(Con autorización de la Editorial Castro, S. A., Castellón de España, Madrid)

—No me espanta la muerte; pero no quiero atentar contra mi existencia, porque soy buen cristiano.

—Eperad siquiera dos otros días.

—Me parece haber oído decir que os llamáis Sarmiento.

—Para servirlos.

—Hace muchos años que os conozco.

—¿Muchos años!...

—Sí.

—No recuerdo...

—Y si os empeñáis en recordar, fatigaréis en vano vuestra memoria. Los servicios que me habéis prestado os los pagaré como debe y como quien soy.

—Estoy pagado.

—Os advierto que nunca aceptaré beneficios que no necesité.

—Pero...

—Os hare una visita.

Jacinto estaba presente y escuchaba; pero no tomaba parte en la conversacion, porque don Juan ni siquiera le miraba.

¿Quién hubiera podido comprender lo que pasaba en el alma de aquellos dos hombres?

Creyó prudente el doctor no decir más, y despidiéndose, salió.

Don Juan inclinó la cabeza sobre el pecho y cerró los ojos, quedando inmóvil como una estatua.

Su rival tomó un libro y empezó a leer, o más bien a fingir que leía.

¿Puede imaginarse situación más violenta?

Las horas pasaron con penosa lentitud, y lo mismo que las horas, los días, hasta que llegó el tercero.

Apoyándose en un bastión y arriándose a la pared iba y venía don Juan por la habitación; es decir, que aunque con mucho trabajo, podía llegar a la calle.

No necesitaba más.

Ya podía volver a su casa, alejarse de su rival; pero ¿cómo pagaría los beneficios de que era deudor?

Era Pacheco un alma noble, y por más que la pasión de los celos se levantase terrible, no se daban por vencidos sus sentimientos generosos.

La lucha se había entablado en su espíritu y sufría mucho.

Aquel día estaba más pálido y su mirada era más sombría.

A las ocho de la mañana se presentó Sarmiento preguntando a don Juan:

—¿Cómo os sentís?

—Muy bien, y aunque no he recuperado del todo las fuerzas, tengo bastante para bajar y entrar en una silla de manos.

—Si os empeñáis...

—Sí, con tal que no sea una de esas locuras que puedan poner en peligro mi vida, pues ya os he dicho que no quiero suicidarme.

—Veamos el pulso... Sea; volveréis a vuestra casa.

—Pues ahora escuchadme... y vos también —dijo don Juan a Jacinto—. El asunto de que hemos de tratar es de mucho interés, aunque no lo parezca. Los tres guardaron silencio por algunos minutos.

No era menester más que mirar sus rostros para comprender la gravedad de la situación.

El amante de doña Inés esperaba con una ansiedad inconcebible.

—Debo una explicación —dijo por fin Pacheco—, y voy a darla en cuanto me es posible. Mi conducta ha sido, no solamente extraña, sino grosera; pero os juro que mi intención no ha sido ofenderos, y además reconozco que sin vuestros auxilios yo no vivría. Os soy deudor de la existencia, que aunque no tenga para mí grandes encantos, es la vida al fin, y sobre todo, habéis que rido hacer un bien, y como tal lo agradezco.

—Todo lo ha hecho el señor Jacinto replicó el doctor; pues él, con gran riesgo, como después sabéis, os socorrió y fué a buscarme, arrojando luego hasta el peligro de verse envuelto en una causa criminal.

—He cumplido mi deber y no me

arrepiento.

—Obligado estoy a demostrors mi gratitud; pero desgraciadamente no no puedo hacerlo, porque vamos a separarnos, quizá para siempre. Mucho me equivoco, o no sois hombre a quien se recompense en dinero, porque...

—A mi se me paga con el corazón, no con la bolsa —interrumpió vivamente Jacinto.

—Acabo de hacer justicia a vuestros sentimientos nobles, y espero que hagáis lo mismo cuando de mí se trate. Ni una sola palabra agradable ha salido de mis labios; ni siquiera os he dicho mi nombre.

—Si os conviene callarlo.

—Para hacerla así me obligan razones graves.

—Ksepato vuestra reserva.

—Yo haré o mismo con vos, y si ninguna explicación queréis darme... —Cuntas necesitéis.

—¡Oh!... Me agobiáis en fuerza de generosidad.

—¿Queréis saber cómo os encontraréis en mi pobre vivienda?

—Me hirieron, y puedo decir que elevosamente, porque mi adversario, que tenia una linterna, dirigió repentinamente la luz a mis ojos, me deslumbró y aprovechó el momento para asestarme el golpe. Caí sin sentidoy... Nada más sé.

—Vuestro cobade enemigo, le saí al encuentro para cartigar su alevisia, y lo desarmé. De manera que no conseguí más que quedarme con su espada, que está a vuestra disposición, y que debéis guardar como recuerdo de aquella noche.

—Comprendo lo demás; me recogí-

teis y me habéis salvado.

—Al doctor debéis la vida.

—A señor Jacinto le debéis más — replicó Sarmiento—, porque se comprometió gravemente. Sus enemigos accedieron a la justicia, diciendo que esta habitación habia un hombre moribundo, y el peligro se consumó milagrosamente, ocultándose en los camaranchones de esta casa. Si aquí os hubiesen encontrado, vuestro salvador hubiese ido a la cárcel.

—Y todo eso lo habéis sufrido por mí...

—Por mis deberes.

—¿Y no puedo pagaros ni siquiera con la confianza del amigo!... Pero nadme, porque la culpa no es mía, sino de la negra fatalidad que me perseguie. Nos separa un abismo, ya.

—¡Un abismo! —exclamó Meneo con tono de profunda sorpresa.

Se arrugó el entrecejo del doctor, cuya mirada penetrante se fijó en don Juan.

—Sí—repuso éste.

—Eso quiere decir...

—Que si pudiéramos retroceder a la noche en que tuvo principio mi mayor desgracia, y la herida no me prevase del conocimiento, cuando llegais a socorrerme os diría: "Apartaos y dejadme morir en paz".

—¡Caballero!...

—Es cuanto puedo deciros.

—¿Me conocéis? —preguntó el doctor.

—Nunca os ví, y si sé que os llamáis Jacinto, es porque he oído al doctor pronunciar vuestro nombre. Supongo que esta es vuestra vivienda...

—Sí.